

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ εἶπε δὲ αὐτὰ τὰ λόγια βάζοντας τὰ δυνατά του νὰ μὴ ἐσπᾶση σὲ κλάματα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὴν κτυπήσῃ καὶ τράβηξῃ ἴσια στὴ σκάλα, σὺν νὰ τὸν κωνιγοῦσαν.

Ἡ ὑπηρετρία στάθηκε στὴ μισάνοιχτη πόρτα οπισθομένη, ἀλαλή. Τὸν κῆρυκα πού ἀνέβαινε τὴς σκάλες ἐνῶ στ' αὐτιά της ἤχουσαν ἀκόμα ἡ λέξις : — «Στὸν Πειραιᾶ... Στὴ θεία της...» Στὴ θεία της ; Σὲ ποιὰ θεία της ; Ἐμενε στὸ σπῆτι τους ἀπὸ τότε πού παντρεύτηκαν. Ποτὲ δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ γίνεταὶ ζουβέντα γιὰ θεία τῆς κυρίας ποῦμενε στὸν Πειραιᾶ. Ὅλοι ἡ συγγενεῖς της κατοικοῦσαν, ὅπως ἤξερε, στὴν ἐπαρχία. Τότε ... Γύλισε τὰ μάτια της κατὰ τὸν κύριό της πού τραβήσε ὀλοῖσα γιὰ τὸ γραφεῖο του χωρὶς νὰ τῆς πῇ ἄλλη λέξι, εἶδε τὰ κατασκευασμένα πανταλόνια του, τὴ βουβὴν τοῦ ἀπελπισιὰ καὶ κατάλαβε. Μιά ἀπέραντη λύπη γέμισε τότε τὴν καρδιά της. Ὁ πτωχὸς ὁ κύριος ! Ἦταν τόσο καλὸς !... Κ' ἡ κυρία ; Ποῦ εἶχε πάει ἡ κυρία !..

Ἐκλείσσε τὴν πόρτα, τράβηξε τὸν σφῆτη, ἀνέβηκε καὶ στάθηκε ἐξῶ ἀπ' τὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ γραφείου ποῦχε μπεῖ ὁ κύριός της. Χτύπησε δειλὰ καὶ ῥώτισε :

— Θὰ φᾶτε κύριε ; Τὸ τραπέζι εἶν' ἔτοιμο...

Ὁ Ζαχαρίας δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα κ' ὕστερα ἄκουσε ἀπὸ μέσα ἓνα ἔξοδ' ὄχι. Κατάλαβε πὸς ὁ κύριός της ἔκλαιγε. Βαθεῖα συγκινημένη μπῆκε στὴν τραπέζα καὶ ἄρχισε νὰ σηκώνῃ ἀπ' τὸ τραπέζι τὰ πιάτα, ἀνέγχιτα, ὅπως τάχε βάλει...

Ὅλες αὐτὲς ἡ σπαρακτικὲς σκηνῆς, ὅλη ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς φρικτῆς αὐτῆς νύχτας, περνοῦν τώρα γοργὰ ἀπ' τὸ μυαλό του, καθὼς κτυπάει ἐξῶ τὸ συννεφιασμένον ἡμέρωμα.

Ἡμεῖται ἀκόμα τὸ κλάμα ποῦκαμε ὅταν πέρασε στὴν κἀμαρη πού κοιμόταν τὸ παιδί του καὶ τὸδε βυθισμένον στὸν ἦσυχον ὕπνον του, πλάϊ ἀπ' τ' ἀδειανὸ κρεβάτι τῆς φευγάτης μητέρας του. Ἡ εἰκόνα αὐτῆ τοῦ σπάρραξε τὴν καρδιά ! Σκέφτεται πόσο ὑπέφερε κλεισμένος στὸ σπῆτι ὅλη τὴ νύχτα, τὴ λαχτάρα μὲ τὴν ὀποία κῆρυκαίε στὸν ἔρημον δρόμο, κορμασμένον ἐξῶ ἀπ' τὸ παράθυρό του, περιμένοντάς τιν νὰ γυρίσῃ, τὸν τρόπο του μὴπως τρελλαθῇ ἀπ' τὴν ἀπελπισία του, τὸ ψάξιμο ποῦκαμε στὰ μπαούλα καὶ στὰ σφουγγάρια τῆς γυναικάς του, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς θάβρῃσκε κατὶ πού θὰ τοῦ ἔξηροῦσε τὴν αἰτία τῆς συμφορᾶς του. Ἐτσι ψάχνοντάς ἀπὸ διὰ κ' ἀπὸ κει, βρῆκε στὸ τέλος μέσα σ' ἓνα κουτί γεμάτῳ ἀροματισμένῳ μαντηλάκια της, ἓνα γράμμα, μὰ σημείωσι, ἀποληρονομημένη ἐκεῖ, στὴν ὀποία κάποιος τῆς ὄριξε ραντεβουῖα γιὰ τὴν ἄλλη μέρα.

Τὸ σημεῖωμα αὐτὸ μὲ τὴς λίγες, ἔρηδες λέξεις τοῦδου νὰ κατάλαβῃ τὴν ἀφορμὴ πού ἔπεράσσε ἡ γυναικα του, τοῦ δόχησε τὴν καρδιά, τοῦ παρέλυσε τὰ γόνατα. Σωριάτηκε κάτω στὸ πάτωμα, τῶσφι, τὸ σταλάζωνε μέσα στὴ γροθιά του, μούγγριζε σὺν πληγωμένῳ θηρίῳ...

Ἦθελε νὰ τρέξῃ ἐξῶ στὸν καθαρό ἀέρα, μὰ φοβόταν μὴ τὸν ἀκούσῃ ἡ ὑπηρετρία.

Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ παίξῃ τὸν τραγικὸ ρόλο τοῦ μπροῦς σ' ὄλους, ἐλπίζοντας καὶ περιμένοντας. Εἶχε τὴν ἐλπίδα πὸς ἡ Ἄννα θὰ ξαναγύριζε, πὸς δὲν θὰ κρατοῦσε πολὺ αὐτὴ της ἡ ἀμυαλιά... Ποτὲ του δὲν ἔκλαιγε τόσο ὅσο αὐτὴ τὴν νύχτα, ποτὲ του δὲν ὑπέφερε τόσο φρικτὰ, ποτὲ του δὲν περιμενε μὲ τόση ἀνυπομονησία τὴν ἡμέρα... Τοῦ στάθηκε ἀδύνατο νὰ κλείσῃ μάτι κ' ὅταν κατὰ τὸ ἡμέρωμα ἄκουσε στὸ δρόμο τὴν κραγγὴ τοῦ ἐφημεριδοπώλη, ἡ καρδιά του χτύπησε δυνατὰ. Ἐνας ξαφνικὸς φόβος τὸν πάγωσε, μὰ τρομερὴ σκέψι πέρασε ἀπ' τὸ τραυματικὸν τοῦ μυαλό...

Κατέβηκε μόνος του κ' ἀγόρασε ἐφημερίδα, τὴν ἀνοίξε πάνω στὸ τραπέζι τοῦ μὲ τρεμάμενα χέρια κ' ἔτριξε γοργὸ καὶ φυγαλέο τὸ βλέμμα του στοὺς τίτλους τῶν εἰδήσεων. Ἄν ἡ γυναίκα του μετάνιωσε γιὰ ὅτι ἔκαμε, ἂν ἀπατήθηκε ἀπὸ κανένα κομρὸ γυναικᾶ, ἂν πῆγε ντροπιασμένη κ' ἔπεσε πουθενὰ ζητώντας τὸ θάνατο :

Μὰ ἡ ἐφημερίδα δὲν ἔγραφε τίποτα τέτοιο καὶ ἡσύχασε κάπως. Ὅταν ὕστερα ξύπνησε ἡ ὑπηρετρία, εἶπε ἓναν καφέ στὸ πόδι, προσποιήθηκε πὸς εἶχε δουλειὰ κ' ἔφυγε... Εἶχε κίσει τὸ κρεβάτι ἀνω-κάτω γιὰ νὰ μὴ κατάλαβῃ πὸς δὲν κοιμήθηκε καθόλου κ' ἀπέφυγε νὰ πῇ νὰ φιλήσῃ τὸ παιδί του γιὰ νὰ μὴ ἐσπᾶση σὲ κλάμα. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι οὔτε νὰ κτυπήσῃ τὴν ὑπηρετρία κατὰματα. Μὰ κ' αὐτὴ φαινόταν στεναχωρημένη καὶ δὲν τοῦπε λέξι...

Στὸ δρόμο κνηφύρισε τρέχοντας γιὰ νὰ μὴ τὸν ρωτήσουν ἡ γειτόνισσες τίποτα. Φοβόταν πὸς θὰ μπερδεῖσαν ἡ γλώσσα του, πὸς θὰ τᾶχανε...

Ὅταν κατέβηκε στὰ κέντρα ἔστειλε ἓνα σημεῖωμα στὰ γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας πού δούλευε πὸς εἶνε ἀρρωστος, στὸ κρεβάτι, κ' ὕστερα τράβηξε κατὰ τὸ Ζάππειο, χωρὶς νὰ ἔξοχη καλὰ-καλὰ πού πάει. Ἐλίπτε ἀόριστα πὸς μογοῦσε νὰ συναντήσῃ ἄξαφνα τὴ γυναίκα του σὲ κανένα ἀπόμωρον σοκάκι, σὲ καιμιὰ ἐσοχῆ, κ' ὡς τὸ μεσημέρι γύριζε σὺν τρελλός, σ' ὅλα τὰ περίγυρα τῆς Ἀθήνας, σ' ὅλες τὴς ἐσοχῆς καὶ τὴς ἐρημιε...

Στὸ δρόμο ὅταν ἄκουγε κάδε τόσο νὰ χτυπάει πίσω του γυναικεῖο ταξοῖνι, στὸ θρόισμα γυναικεῖον φουστανιοῦ, γύριζε ἀπότομα καὶ κίρρωνε τὰ μάτια του μὲ λαχτάρα πάνω στις κυρίες, πού τρώμαζαν στ' ἀντίκρουμά του καὶ τὸν πέρνανε γιὰ τρελλό...

Τὸ μεσημέρι γύρισε σπῆτι του τελειωμένος ἀπ' τὴν κοῦρασι. Κάθισε γιὰ τὰ μάτια στὸ τραπέζι καὶ προσποιήθηκε πὸς τρώει, γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ὑποψίες στὴν ὑπηρετρία, πού κρατοῦσε τὰ μάτια της κίρρωνε ἀπάνω του. Γιατὶ τὸν κῆρυκαίε ἔτσι ; Εἶχε κατάλαβῃ τίποτα ; Ἦ σκέψι αὐτὸν τὸν τρώμαζε κ' ἄξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτῇ, φωνάζε σκίβωντας στὸ πιάτο του :

— Θὰ κατέβω στὸν Πειραιᾶ νὰ δῶ τὴν κυρία. Νὰ τώρα κ' ἔδωκε...

Καὶ πέταξε τὸ τηροῦνι του μακριὰ...

— Στὸν Πειραιᾶ ; ... μοιροῦρισε ἡ ὑπηρετρία

